

Arrest

nr. 249 727 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2019 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 oktober 2020. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.02.2019 werd ingediend door :

M., R. (R.R.: ...) nationaliteit: Pakistan geboren te Mardan op (...)1975 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure(s) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 12.12.2011 een eerste asielaanvraag in. Op 11.12.2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze stelde de afstand van het geding vast op 12.03.2012. Op 21.03.2013 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 16.04.2013 een tweede asielaanvraag in, die op 23.04.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met de beslissing ‘weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag’. Betrokkene gaf opnieuw geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 01.10.2015 een derde asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd ‘niet-ontvankelijk’ verklaard door het CGVS op 03.03.2016. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de RVV werd op 06.06.2016 verworpen. Vervolgens werd aan betrokkene een uitstel toegekend om uiterlijk op 07.07.2016 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en diende op 09.09.2016 een vierde asielaanvraag in, welke op 18.11.2016 werd afgesloten met een beslissing van ‘niet-ontvankelijk’ door het CGVS. Vervolgens werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene gaf hier geen gevolg aan en verblijft sindsdien illegaal op het grondgebied.

De duur van de asielprocedures – namelijk 1 jaar en 3 maanden voor de eerste asielprocedure, 7 dagen voor de tweede, iets meer dan 8 maanden voor de derde en iets meer dan 2 maanden voor de vierde asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verwijst in zijn aanvraag ook naar de lange procedures gezinshereniging. Uit het administratief blijkt echter niet dat betrokkene een procedure gezinshereniging indiende.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat hij door de autoriteiten, en “ISI” in het bijzonder, geïnterviewd werd en dat hij bij zijn terugkeer zeker zal opgepakt worden en in de gevangenis gestopt zal worden. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij door de autoriteiten, en “ISI” in het bijzonder, geïnterviewd werd en dat hij bij zijn terugkeer zeker zal opgepakt worden en in de gevangenis gestopt zal worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure(s) naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze

instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Betrokkene stelt verder dat de hardheid en de folteringsmethodes in de Pakistaanse gevangenissen gekend zijn en hij verwijst hiervoor naar een website. Echter, deze website is niet afkomstig van een officiële overheidsdienst, noch van een erkende mensenrechtenorganisatie maar het betreft een 'blog'. Een 'blog' kan bezwaarlijk als een objectieve informatiebron beschouwd worden waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat het louter inroepen van rapporten en/of verwijzingen naar websites die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een welbepaald land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Vervolgens verwijst betrokkene naar het reisadvies van de Britse autoriteiten die negatief adviseren voor elke (terug)reis naar Pakistan. Echter, uit de lezing van dit reisadvies blijkt dat dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Dit advies kan dan ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij in België een sociaal netwerk heeft uitgebouwd, dat hij zijn psychologisch en sociaal evenwicht in België vindt en dat hij een duurzame band met België heeft ontwikkeld. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene twee getuigenverklaringen voor van medewerkers van een wijkgezondheidscentrum en van het OCMW die elk slechts betrekking hebben op een professionele of administratieve band met betrokkene. Uit deze voorgelegde verklaringen blijkt niet dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien impliceert de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tot slot verwijst betrokkene ook nog naar het feit dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden heeft gebruikt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving en bijgevolg kan dit element niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds december 2011 in België verblijft en dat hij Nederlandse lessen en andere cursussen heeft gevolgd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 oktober 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: M., R. geboortedatum: (...)1975 geboorteplaats: Mardan
nationaliteit: Pakistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Art. 9bis Vw luidt als volgt:

“ Art. 9bis: § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Ondanks dat aan de vereiste van het voorleggen van een identiteitsdocument is voldaan en aan de vereiste van buitengewone omstandigheden, heeft verwerende partij een onontvankelijkheidsbeslissing genomen. De argumenten die zij aanvoert zij eerder te gebruiken bij een onderzoek betreffende de gegrondheid.

Immers, verwerende partij dient de ontvankelijkheid te beoordelen op het moment dat ze haar bestreden beslissing neemt.

Door de bestreden beslissingen kan verzoekende partij niet langer in het land verblijven noch legaal werken. Verzoeker dient België aldus te verlaten en naar zijn herkomstland terug te keren.

Nochtans is er volop een pandemie bezig. Over heel de wereld. Het is al in België quasi onmogelijk om binnen een redelijke termijn een afspraak bij verschillende administratieve diensten te verkrijgen, laat staan in Pakistan om een aanvraag in te dienen.

Reeds in België, binnen de E.U., zijn er diverse restricties inzake het komen en gaan, het oversteken van grenzen. Dit geldt ook voor Pakistan. Er kan dan ook niet op ernstige wijze gesteld worden dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een aanvraag op basis van art. 9bis Vw. in België rechtvaardigen.

Hieromtrent wordt niets door verwerende partij geargumenteed. De pandemie en haar gevolgen behoort tot algemene kennis van verwerende partij (of dit zou toch moeten).

Ongeacht of verwerende partij de gevolgen van de pandemie al dan niet ernstig genoeg beschouwt om als buitengewone omstandigheid te zien, door er met geen woord over te reppen in de bestreden beslissingen, schendt zij de aangehaalde middelen.

Er werd geen behoorlijke afweging gemaakt van alle terzake dienende gegevens.

Om dezelfde redenen is het manifest onredelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoekende partij heeft verwezen naar haar werk, haar lokale verankering,...De situatie van verzoekende partij heeft veel gelijkenissen met de humanitaire omstandigheden die worden vermeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, die op zich volstaan om een buitengewone omstandigheid te vormen nu door de overheid werd bevestigd dat deze criteria nog steeds zouden worden gehanteerd.

De instructie werd vernietigd omdat deze een limitatieve lijst vormde. Dit kon en was niet de bedoeling. Aldus kan er gesteld worden dat naast de criteria opgenomen in de richtlijn van 19 juli 2009 ook andere omstandigheden buitengewone omstandigheden kunnen opmaken. Maar dus in ieder geval wèl de criteria zoals opgenomen in de instructie en in casu naar voren gebracht in de aanvraag van verzoekende partij.

Het zou het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schenden om te oordelen dat de situatie waarin verzoekende partij zich momenteel bevindt niet in aanmerking zou komen om minstens de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Daarenboven wenst verzoekende partij uitdrukkelijk te stellen dat het feit dat hij de Belgische asielinstanties niet heeft kunnen overtuigen niet wil zeggen dat hij getracht heeft de instanties te misleiden of dat zijn vrees ongegrond is (al dan niet subjectief). Het is spijtig dat hij niet correct geïnformeerd werd en aldus niets vermeldde over zijn reis naar het V.K. Hetgeen voor altijd ene schaduw werpt op zijn procedures.

Door de bestreden beslissing wordt aan verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen om in zijn basis levensbehoefte te voorzien waardoor er een schending is van art. 3 EVRM. Door hem de facto te verplichten om naar zijn herkomstland terug te keren waar er door de Covid 19- epidemie er een ravage ook verzoekende partij in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen:

“Pakistan is no exception. The country is in deep crisis and each passing day there is an increase in the numbers of COVID-19-positive cases and related deaths amid an atmosphere of confusion and chaos. Fundamental rights – particularly human rights – are one of the causalities of the coronavirus crisis globally. However, the difference is that of data collection and reporting systems. For example, it was reported a 30 % increase in domestic violence in France within only one week of lockdown. There is no such data from Pakistan, as there is hardly any monitoring and reporting system in place....

The chances of abuse of power by the authorities as well as private actors are much greater in countries that lack independent oversight and have a low literacy rate. In Pakistan, the COVID-19 emergency has taken precedence over everything else, as civil and military authorities are fully focused on the virus, and the media is hardly finding any time to report on anything else but the pandemic news. The country was confronted with several key human rights challenges at the pandemic struck. These included restrictions on right to expression, association and assembly, violence against women and children, persecution of civil and political activists and violence against religious minorities.”
<https://nhrf.no/blog/pakistan-covid-19-and-the-human-rights-crisis> (door Zulfiqar Shah op website Norwegian Human Rights fund)

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen.”

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de

tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het voormelde artikel betreft de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoeker voert aan dat hij door de bestreden beslissingen niet langer legaal in het land kan verblijven of werken. Hij betoogt dat ook geen rekening werd gehouden met de corona-pandemie en dat er niet werd gemotiveerd omtrent de huidige reisbeperkingen.

De Raad merkt evenwel op dat, zoals hoger uiteengezet, het aan de betrokken vreemdeling toekomt om de elementen aan te voeren waarom hij meent de aanvraag niet te kunnen indienen in het land van herkomst. *In casu* werd de aanvraag ingediend op 7 februari 2019, ruim voor dat er sprake was van een corona-crisis, zodat dit element in de aanvraag niet werd aangevoerd en de verwerende partij er niet toe gehouden was hieromtrent te motiveren. Verzoeker kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten “*met geen woord te reppen*” over de pandemie, nu hij de pandemie niet heeft aangehaald in zijn aanvraag noch zijn aanvraag heeft geactualiseerd met nieuwe elementen die volgens hem buitengewone omstandigheden aantonen. De Raad merkt bovendien op dat de corona-pandemie vooralsnog moet worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst. Verzoeker kan overigens een verlenging aanvragen van de termijn binnen de welke hij het grondgebied dient te verlaten wanneer het hem onmogelijk lijkt om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van de reisbeperkingen die in het kader van de pandemie worden opgelegd.

Waar verzoeker wijst op de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 dient de Raad op te merken dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De vernietigde instructie werd bijgevolg *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich ook niet dienstig op kan beroepen. Voorts merkt de Raad op dat deze instructie op het ogenblik van de aanvraag reeds meer dan negen jaar uit het rechtsverkeer is gehaald. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij dienaangaande de schending aanvoert van het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoeker een schending van dit beginsel niet aantoonde.

Waar verzoeker nog betoogt dat hem terugsturen een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, op zich geen schending vormt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat hij in Pakistan *de facto* in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen doordat de Covid-19-pandemie er een ravage heeft gehouden. Verzoeker verwijst en citeert uit de website van Norwegian Human Rights fund.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om aan te geven dat de situatie in Pakistan er een is waarbij hij er niet in de basis van zijn levensbehoeften kan voorzien en dat geen enkele burger van dit land nog naar dit land kan terugkeren zonder een ernstig risico te lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, moet worden opgemerkt dat uit het citaat in het verzoekschrift geen concrete aanwijzingen hiervoor blijken. Er wordt gesteld dat de pandemie het land in een diepe crisis duwt doch er wordt nergens aangehaald dat de burgers niet meer kunnen voorzien in hun basisbehoeften. Verzoeker kan zijn betoog niet beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar dient aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker had de mogelijkheid dit begin van bewijs te leveren in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Er moet worden aangenomen dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen elementen die volgens hem zouden wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM en dat hij deze elementen heeft beoordeeld. Hij stelde vast dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegde dat hij persoonlijk zou moeten vrezen voor behandelingen in strijd met deze verdragsbepalingen. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat in het verzoekschrift verder na uiteen te zetten waaruit zijn vrees bestaat. Er is geen sprake van ernstige en duidelijke redenen waardoor verzoeker bij een terugkeer dient te vrezen voor een onmenselijke of vernederende behandeling, niet in het minst nu verzoeker ter zake ook zeer vaag blijft, zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN